

אביטה נפלאות

בס"ד, פרשות ויקהל-שקלים-פקודי תשפ"ב, גליון 8

מעובד מתוך שיעורים והתוועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

טיפות של שמחה

מכל הכבדות ונותנת זריקת מרץ ורענונות לכל חלקי האישיות שלנו. איננו תלויים במשהו שיקרה, אלא שמחים בלי סיבה.

השמחה הטבעית היא שמחה במה שאנחנו, בעצם הקיום שלנו. היא כבר נמצאת בתוכנו, אנחנו רק צריכים לגלות אותה, ובעיקר לבחור בה ולאמץ אותה כדרך חיים. הגילוי הזה מופיע בכל אחת מתכונות הנפש שלנו, שהופכות אחרות לגמרי כאשר הן פוגשות את השמחה.

גם אם כבד וכבר אין חשק לכלום, לא צריך שום דבר חוץ מלשמוח בעצם היותנו – יהודים, מאמינים ו...שמחים!

בגיליון הפעם ננסה לדבר על עבודת השמחה בפועל כפי שהיא מתבטאת בכל חלקי הנפש. מי יודע, אולי גם אתם תמצאו פה טיפ או שניים שיעזרו לכם לבחור בשמחה.

עכשיו מוכרחים לשמוח, בפקודה, נכון? הרי "משוננס אדר מרבין בשמחה"! אבל האם השמחה באמת נתונה לבחירתנו? הרי העולם והחיים מלאים דברים עצובים והנפש מספקת לנו הרבה סיבות להיות כבדים. מה יכול לגרום לנו לשחרר את הכל ופשוט לשמוח?

כדי שהשמחה תהיה 'על אמת', ולא רק 'מסיכת שמחה' שמחביאה את כל הדיכאון, צריך שהשמחה תגיע מבפנים. לא כמשהו חיצוני לנו, או כמשימה נוספת שאנו מקבלים על עצמנו. השמחה הזו צריכה להיות עצם החיים שלנו – טבעית, זורמת ופשוטה.

אם נרצה, זוהי שמחה שאינה תוצאה של דברים אחרים, אלא הפוך – היא הסיבה להמון דברים טובים שיכולים לצאת מאיתנו. היא מחיה אותנו מפנים, משחררת אותנו

מעובד מתוך חוברת **נפלאות** היוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות - ראו בגב הגליון

ג	ל	ע	י	נ
ו	א	ב	י	ט
ת	פ	ל	א	ו
ת	ו	ר	ת	ך

השמחה - חיות הנפש

חידוש מרכזי של החסידות הוא "עבדו את ה' בשמחה". כמובן, השמחה אינה המצאה של החסידות. חז"ל הירבו לדבר בשבח השמחה בעבודת ה' – "אין שכינה שורה לא מתוך עצבות ולא מתוך עצלות ולא מתוך שחוק – אלא מתוך דבר שמחה של מצווה". בכל זאת, החסידות הדגישה את השמחה והעמידה אותה במרכז החיים.

מילה נרדפת ל'שמחה' היא 'חיות'. אפשר להיות יהודי ירא ושלם שמקיים את התורה והמצוות, אבל בצורה יחסית 'יבשה', בלי להט וחיות פנימית. 'שמחה של מצווה' מחיה את המצווה, וקיומה בשמחה נראה אחרת לגמרי. לדוגמה, יהודי יכול לעשות קידוש כדי לצאת ידי חובה, אך כשהוא מקדש מתוך שמחה גדולה במתנת השבת ובעדותו על הבריאה הוא מחיה ממש את הקידוש.

כאשר אנו עושים את המצוות מתוך שמחה, חשק וחיות, אנו מראים שאיננו עושים אותן רק מתוך הכרח, אלא שמחים בה' ובמצוותיו וכך גורמים לו נחת, "נחת רוח לפניי שאמרתי ונעשה רצוני". אין הנאה גדולה לאבא כמו לראות את הילדים שלו נהנים ממה שהוא נותן להם... משום כך אמר הבעל-שם-טוב כי המצוות ניתנו בעיקר בשביל ה'שמחה של מצווה' הטמונה בהן.

שמחה בכל כוחות הנפש

מעבר לחיות שהשמחה מעניקה למצוות, היא גם מחיה את הנפש שלנו. השמחה מתחברת לכל אחד מכוחות הנפש, מהעל-מודע, דרך השכל והרגש ועד לכוחות הישום והמעשה, מחיה אותו ומאירה אותו באור חדש.

חלק מכוחות הנפש קשורים באופן טבעי לשמחה, כמו אהבה או בטחון, אך יש גם כוחות 'רציניים' יותר, כמו יראה או שפלות – מה להם ולשמחה? חסידים שמחים ברצינות וגם כשהם רציניים הם לא מפסיקים לשמוח. השמחה שומרת על הרצינות, שלא תהפוך לעצבות וכבדות.

לפניכם מספר דוגמאות לשמחה ככוח מניע ומחיה, מוזמנים לטעום מכל אחת מהן ולהבין כיצד השמחה פועלת בתוכנו:

כאשר אנו
עושים את
המצוות
מתוך שמחה,
חשק וחיות,
אנו מראים
שאיננו עושים
אותן רק
מתוך הכרח,
אלא שמחים
בה' ובמצוותיו
וכך גורמים
לו נחת, "נחת
רוח לפניי
שאמרתי
ונעשה רצוני".
אין הנאה
גדולה לאבא
כמו לראות
את הילדים
שלו נהנים
ממה שהוא
נותן להם...

שמחה וביטחון

לעומת זאת, שמחה אמיתית חדורה בביטול ומלאה הכרת הטוב – ה' נתן לי מתנה ואני אומר תודה. כמו התיאורים על צדיקים שרקדו באומרם "ברוך שלא עשני גוי" – לא אנו עשינו את עצמנו, זה לא הישג שלנו, וזה אפילו לא משהו שצריך להתבונן בו יותר מדי. פשוט נזכרים בו ושמחים. ככל שאנו שקועים בעצמנו השמחה שלנו מותנית בהישגים שלנו. אך ככל שאנו 'יוצאים מהתמונה' ומפסיקים להתמקד בעצמנו, אנו מצליחים לראות את הטוב האלוקי שמופיע במציאות הזורם בתוכנו. כך השמחה הופכת לטבעית וקבועה, כמעט כמו הנשימה – "כל הנשמה תהלל יי' – על כל נשימה ונשימה שאדם מעלה צריך לקלס לבוראו". אנו 'נושמים' שמחה מתוך הכרת טוב ה'.

אחת הסכנות הגדולות ביותר בעבודת ה' היא גאווה, תחושת ה'ישות' שהיא השורש לכל התכונות הרעות. שמחה עלולה להיות רק כפסע מהגאווה – הצלחתי, אני שמח ומבסוט, ואופס... נפלתי לגאווה. אבל שמחה אמיתית מלווה בביטול כלפי ה' יתברך.

גאווה נובעת מסיפוק מההישגים, 'אני הצלחתי', 'אני עשיתי', 'אני השגתי'. בדרך כלל, אחרי הגאווה תבוא עצבות – הציפייה להכרה במעלותינו מביאה לאכזבה, כי אף פעם באמת לא מכירים כמה התאמצנו וכמה שאנחנו מוצלחים... הדריכות שלנו לשמר את ההישגים ולשחזר אותם מכניסה אותנו למתח ולעצבנות, וההישג שבפעם הראשונה התגאינו בו ייראה בפעם השניה מובן מאליו וידחף אותנו לציפיות חדשות.

תשובה לשמחה

המחודש אתו. כשאב ובנו שחוו משבר ביחסים מתפייסים מחדש אחרי שנים של נתק, החוויה היא בעיקר שמחה גדולה. כך התשובה נעשית מתוך שמחה על האפשרות והזכות לשוב לה'. כפי שכתוב בספר התניא – "וזאת תהיה עבודתו כל ימיו בשמחה רבה... וכמאמר רבותינו ז"ל להיות 'כל ימיו בתשובה'".

מה הקשר בין תשובה לשמחה? עד הופעת החסידות, המילה 'תשובה' עוררה לרוב תחושות של יראה, מרירות וכיווץ הנפש. שמחה?! לא בחודש אלול... חיבור לשמחה הופך את התשובה לאחרת לגמרי. זוהי תשובה בממד שונה, המכונה בחז"ל "תשובה מאהבה".

בתשובה מאהבת ה' ומשמחה המיקוד עובר מעיסוק בעצמי ובנפילותי אל היחס לה' והקשר

שמחה וביטחון

מצליח לבטוח לגמרי בה' שיושיע אותנו, מתמלא שמחה עוד לפני שהמציאות השתנתה לטובה. לצד השני – כאשר אנו נמצאים בשמחה, קל לנו לקום ולפעול במציאות במרץ ובקלילות, בביטחון מלא בהצלחת פעולותינו והשפעתן לטובה. קומו, תעשו משהו, ותתמלאו שמחה!

תכונות השמחה והביטחון קשורות במיוחד זו לזו. חיבורן מופיע בפסוק מפורסם בספר תהילים – "כי בו ישמח לבנו כי בשם קדשו בטחנו". הקשר בין השמחה לביטחון הוא דו-כיווני, השמחה מעצימה את הביטחון והביטחון ממלא את הלב בשמחה. אדם הנתון בצרה, אך

שמחה וייחוס

גם במשך חיי הנישואין – הדבק המחבר בין איש ואישה הוא שמחת האיש באשתו, שמחת האישה בבעלה ושמחת שניהם יחד באהבתם. השמחה גם הופכת את הקשר ליצירתי ופורה – “אם הבנים שמחה”.

השמחה מאפשרת לנו להתחבר לאחרים, והחיבור לאחרים עושה אותנו שמחים. קצת עצובים? לכו לפגוש מישהו שישמח אתכם – ותעשו את זה עם חיוך!

השמחה הכי גדולה היא שמחת נישואין. אפשר לחשוב שהמפגש בין שתי נשמות הוא כל כך שמח, עד שהחתן והכלה מזמינים את כולם להשתתף בשמחתם. אבל במובנים מסוימים האמת הפוכה – כולם באים לשמח חתן וכלה, כדי לאפשר להם להתגבר על כל ההיסוסים והפערים ולהתחתן. בשמחה יש כוח לייחד הפכים, למוסס את ההבדלים והפחדים ולהביא לחיבור. כלומר, לא רק החתונה עושה את השמחה – השמחה עושה את החתונה!

שמחה ורחמים

המצב מעורר רחמים, הרגישות וההשתתפות שלנו גורמות לשמחה.

הדבר נכון גם בכיוון ההפוך, כשאנחנו בצד שמעורר את הרחמים: כשאנחנו נפתחים לחוש את רחמי ה' עלינו, את האהבה ללא תנאי שלו, יתברך אלינו, אנחנו מתמלאים בשמחה פשוטה, שהיא שיקוף של השמחה האלוקית על עצם הקיום שלנו.

מה הקשר בין שמחה לרחמים? דווקא על מצב מדכדך אומרים שהוא מעורר רחמים...

רחמים הם הרגשה אמיתית של הזולת והזדהות עמו. אדם עצוב מסוגר בתוך עצמו ולא מסוגל להיפתח ולהרגיש את השני. הזוהר קורא לשמחה 'עולם החירות' – השמחה מוציאה אותנו מעצמנו ופוקחת את עינינו לראות את הזולת, לחוש אותו ולרחם עליו. היציאה מעצמנו תלויה בשמחה וגם מעוררת שמחה – גם אם

שמחה ותמימות

ממש כמו בסיפור "החכם והתם" של רבי נחמן, שבו התם, שכל אחד צריך לשאוף להיות כמוהו, תמיד שמח. התמימות השמחה היא המפתח לכל הצלחותיו.

מי שהולך בתמימות עם ה' יכול גם לקבל את כשלונות החיים בשמחה. לכולנו יש מצבים בחיים שבהם 'לא הולך' לנו, והתמים מקבל זאת בשמחה ובאמונה שהכל לטובה. השמחה והתמימות יוצרות בריאות וחוסן נפשי לכל מצבי החיים.

"תמים תהיה עם ה' אלקיך". התמימות היא מעלה גדולה בעבודת ה' והיא גם בריאות נפשית – כנות, רצינות, פשיטות. אנשים מפחדים להיות תמימים, נדמה להם שרק המתוחכמים מצליחים, אולי גם רימו אותם כמה פעמים... אבל השמחה שומרת על התמימות והופכת אותה לחוויה טובה. התמים-השמח לוקח בחשבון שינסו 'לעבוד' עליו, ובכל זאת 'הולך' על התמימות שלו לכתחילה. לכן, גם אם ירמו אותו הוא לא יתרגש ולא יישבר, הוא שמח בתמימות שבה בחר.

שמחה וסבלות

מופיע בתנ"ך בתוך שיא של שמחה: דוד המלך אומר "והייתי שפל בעיני" כהצדקה לכך שהוא מפזז ומכרכר בכל עוז לפני ארון ה' – השפלות גורמת לשמחה! מדוע? קודם כל, השפלות משחררת את האדם מהמתח הכרוך בשימור תדמיתו העצמית. כן, יש לי חסרונות וחולשות, כזה אני – ואני לא צריך להתאמץ לרמות את עצמי או את האחרים. האמירה הזו עושה את האדם קל ומשוחרר, והוא כבר מוכן לפצוח בריקוד. כשאני "שפל בעיני", מרגיש שלא מגיע לי כלום, נפקחות עיניי לראות את כל המתנות שנתן לי ה', הגדולות והקטנות. אני מרגיש כמה הוא אוהב אותי ומרחם עלי, למרות, ואף בגלל כל החסרונות. אז אני אומר תודה, שמח בחלקי ונעשה עשיר באמת.

הכוח הנמוך ביותר בנפש הוא שפלות – כמו ענוה, ועוד יותר... שפלות היא הכרתנו את עצמנו באופן מפוכח, ללא כחל ושרק, כולל כל החולשות והחסרונות. תחשוב איך היית רוצה להיות, איך אתה בדימיון הכי טוב שלך, איך היית אמור להיות לפי הפוטנציאל האלוקי שטמון בך – ואז תפקח עיניים ותסתכל על עצמך כפי שאתה באמת... זו מודעות עצמית בריאה, אבל קשה להגיד שהיא משמחת. אכן, השמחה קודם כל שומרת את השפלות שלא תידרדר לדיכאון, כפי שעלול לקרות בקלות לריכוז-עצמי שמודע גם לחסרונות. השמחה גורמת לנו להפנות את המבט החוצה ולזכור שהבעיות שלנו הן רק סעיף קטן בתוך המציאות הרחבה והמשמחת. יותר מכך, הביטוי הכי מובהק של שפלות

שמחת האמונה - 'שמחה בטהרתה'

והיות לקיים את כל המצוות.

את המונח "שמחה בטהרתה" טבע הרבי מליובאוויטש, שאמר שכבר ניסו כל דרך אחרת להביא את הגאולה – ולא נותר אלא להביא את הגאולה על ידי "שמחה בטהרתה". "שמחה בטהרתה" היא גאולת הנפש, וכשהיא מתבטאת במימוש עצמי של הנשמה ובחיבור שלם וטהור לה' היא מביאה גאולה לעולם כולו.

בדורנו זה, לקראת הגאולה, האדם צריך להתבונן: אינני צריך לעשות כלום חוץ מדבר אחד – לשמוח בה'; לשמוח באמונה שלי בו; ולשמוח גם באמונה שלו בי, בכך שהוא מחיה אותי בכל רגע למרות הכל ובגלל הכל. אפשר לנסח את מהות מצוות האמונה – "תהיה יהודי!". כלומר, תהיה 'אתה' האמיתי. והנה רמז מופלא: "תהיה יהודי" עולה בגימטריא חיבור שתי המילים: **אמונה-שמחה!**

שמחה של מצווה היא דבר גדול מאוד, שמחה שמתחברת עם שאר כוחות הנפש היא מעולה, אך החסידות חידשה מדרגה אחרת לגמרי של עבודת ה' בשמחה. לא שמחה שתלויה בקיום מצווה כזו או אחרת אלא 'שמחה בטהרתה', שאינה תלויה בשום דבר חיצוני. זוהי 'שמחת האמונה'.

לפעמים אין לנו כוח לשום משימות, אבל 'שמחת האמונה' אינה זקוקה לסיבות. לא צריך כלום בשביל לשמוח, פשוט תהיה מי שאתה – יהודי מאמין. אנחנו לא צריכים להתאמץ להאמין – האמונה נמצאת בגנים שלנו כ"מאמינים בני מאמינים". האמונה היא ההגדרה העצמית שלנו, היא מי שאנחנו באמת. היא אינה נוספת על החיים, אלא החיים עצמם. "וצדיק באמונתו יחיה" – כתחיית המתים ממש. כשאנחנו מתקלפים מכל השכבות המסתירות, מתגלות לנו האמונה והשמחה הטבעיות שלנו, ואז יש לנו גם כוח

המאמר מעובד מתוך שיעור של הרב יצחק גינזבורג שליט"א בחוברת נפלאות:
פרשת מקץ תשפ"ב bit.ly/VA_miketz_82

יין משמח

רבי שמחה בונים מפשיסחה

לעשות, איך יוצאים מכאן? לפתע נזכר אחד החסידים שיש לו בקבוק 'משקה' ככיס האחורי של המעיל. הוציא החסיד את הבקבוק ומזג לכל החסידים. שתו החסידים כמה כוסיות והחלו לרקוד בהתלהבות ובשמחה.

הסתכלו הסוהרים לתוך התא, וראו את קבוצת הקוזקים שרים ורוקדים. משהו היו נראה להם מוזר. אמנם גם קוזקים שרים ורוקדים, אבל הקוזקים האלה רקדו בהתלהבות ובשמחה כזאת שלא מתאימה לקוזקים גויים ומגושמים. לבסוף הבינו שמדובר ביהודים מחופשים,

ושחררו אותם לנפשם. משם הגיעו החסידים הישר לחתונה ועשו שמחה גדולה ביותר...

כשחזרו לרבי שמחה בונים וסיפרו לו את כל המעשה, נאנח מעט ואמר "כל כך קשה הייתי צריך לעבוד בשביל שהחסידים שלי יקחו קצת 'משקה' ויעשו לחיים. הייתי צריך שהם יתחפשו, שישמו אותם בבית הסוהר, ובסוף יאמרו לחיים וישמחו - הכל היה מכון בשביל זה."

רבי שמחה בונים, כשמו 'שמחה', ענינו להשפיע שמחה בעולם. כדי להשפיע שמחה לעולם צריך לפעמים לומר לחיים, לשתות, ולקום לרקוד, גם בבית הסוהר. השמחה שהוציאה את החסידים לא היתה מתוך משתה-שיכורים - אלא מתוך שתייה של שמחה! "כי בשמחה תצאו" - בזכות השמחה תצאו מכל הצרות.

רבי שמחה בונים מפשיסחה נולד בשנת תקכ"ה. היה תלמידו המובהק של 'היהודי הקדוש', ושניהם היו תלמידים של 'החווה' מלובלין. החווה אמר עליו פעם "הוא החכם שלי". אכן, רבי שמחה בונים נודע בפיקחותו וחכמתו, הוא היה שמח ביותר, כשמו שמחה, ודברי תורתו נלקטו בספר "קול שמחה". סביבו התקבצה חבורת תלמידים מיוחדת, שהנהיגו בהמשך את רוב החסידות בפולין, ביניהם הרבי מקוצק והר"ם מגור. הסתלק ב"ב באלול תקפ"ז, ומנוחתו בבית העלמין בפשיסחה.

אחד מגדולי הדור בזמן רבי

שמחה בונים היה רבי יחזקאל מקוזמיר, וביניהם שררה ידידות גדולה. כאשר רבי יחזקאל חיתן את בנו, הזמין את רבי שמחה בונים להשתתף בשמחת החתונה. רבי שמחה בונים לא יכול היה להגיע, אך שלח כמה מגדולי תלמידיו להיות נציגים שלו בחתונה.

חסידי רבי שמחה בונים חשבו על רעיון מקורי איך לשמח בחתונה... הם התחפשו לקוזקים וכך הגיעו לעיירה בה התקיימה החתונה. באותו זמן הייתה מלחמה בין הקוזקים לפולנים. מכיון שהתלמידים התחפשו כל כך טוב, ראו אותם כמה עוברי אורח פולנים וחשבו שהם קוזקים אמיתיים, ומיד הלשינו עליהם והזמינו משטרה. תוך זמן קצר נעצרו החסידים והושמו בבית הסוהר.

ישבו החסידים בתא הכלא ולא ידעו מה

הסוד של אדר

לעיצוב מחדש. בנוסף להיריון, שבו היא יולדת נשמה חדשה, כל אישה יולדת את עצמה מחדש - ואז, בעצם, בתוך העצב עצמו חבוי מקור השמחה. מתוך כך נוצר בה אופי אחר - "אם הבנים שמחה". הראשונה שעסקה בתיקון זה הייתה שרה אמנו, האם היהודיה הראשונה שילדה ילד יהודי ראשון, שכולו צחוק - יצחק.

יש הרבה מילים שמתארות שמחה, כמו: עליזות, גיל, רינה, עליצות, צהלה ועוד. החדווה היא הרמה הגבוהה ביותר של השמחה, שמחה שנותנת עוז ותעצומות. כמו שכתוב בפסוק: "חֲדוּת ה' היא מְעִזָּכֶם". החדווה היא שמחת היצירה, כפי הביטוי 'חדוות יצירה'. זה התיקון הכללי של האישה. החדווה, בפרט בהקשר של הלידה, ממתיקה את העצבות, את קללת ימי בראשית - "בעצב תלדי בנים".

גזירה זו לא הצטמצמה רק לנשים. כל תהליך של הגשמה במציאות, קישור בין רעיון מופשט למימושו בפועל, יהיה כרוך בקושי ובצער - וכל אדם הוא שליח לתקן את קלקול החטא ולחיות עם המשיח, להגיע למצב שבו השמחה מלווה את התהליכים כולם.

השמחה היא 'מפתח היצירתיות'. כל יצירתיות, בכל תחום - כמו רעיון חדש, סדנא, שיר-מגירה נפלא, רקמה עדינה, הוצאת ספר חדש וכו' - היא לידה. הצלחת הלידה תלויה בשמחה. מתוך שמחה - הלב נפתח.

וכשהלב פתוח, הנשמה נעשית יצירתית בפועל. שמחה היא הכלי להוציא מהכוח אל הפועל.

שנזכה לגלות את הסודות הגנוזים בזמן זה ולהרבות בשמחה ובהולדה בכל התחומים!

לא לו מביננו שאוהבים סודות, בחודש אדר יש הרבה סודות: סוד השמחה, נכנס יין יצא סוד, סוד העיבור ועוד.

החוש של חודש אדר הוא הצחוק ו"משנכנס אדר מרבים בשמחה", ובפרט בשנה הזו - שנת העיבור - שיש בה שישים יום רצופים של שמחה. השמחה היא סוד - רגש חמקמק. רגע אחד ממלאת את הלב, מפזזת ומרקדת, וברגע השני נגוזה, כאילו לא הייתה.

סוד נוסף הוא סוד העיבור. השנה התעברה עם חודש נוסף - אדר א'. סוד העיבור הוא סוד ההולדה, וסוד העיבור הוא השמחה.

סוד השמחה וסוד העיבור קשורים במיוחד לנשים, גם בגשמיות וגם ברוחניות. "אם הבנים שמחה". השמחה של האם צריכה להתחיל עוד לפני שהיא יולדת ואפילו לפני ההתעברות - שמחה של אמונה ושל ידיעת ה'.

לאישה יש נטייה טבעית לעצבות - או שכך נבראה, או שה' 'העניק' לה את העיצבון בעקבות חטא חווה, בו נתקללה "בעצב תלדי בנים". בקללה מוזכרות שלוש בחינות של "צער" - צער העיבור, צער הלידה וצער הגידול.

כך או כך, תיקון חטאה של חווה - שבו עוסקות כל הנשים הצדקניות - הוא מהפכה של ממש בטבע הנשי, והפיכתו ממקור של עצבות בנפש למקור של חדווה. התהליך המתחולל בהיריון ובלידה הוא תהליך של שינוי אופי, שבו האישה הופכת לאם.

בתחילה היא חשה את "בעצב תלדי בנים". העצב הוא קריאה לעורר אותה

חסיה בן זכאי כותבת הספר 'לעלות בהר' - פרקי מסע נשי של הידיון, לידה ויצירה

העלון 'אביטה נפלאות' – מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות.
 מדי שבוע יוצאת לאור חוברת נפלאות בת עשרות עמודים, המכילה סיכומים טריים
 של שיעורים והתוועדויות מהתקופה האחרונה, מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

נפלאות

שיעורי תורה והתוועדויות חסידיות
 מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

הסוּע כחוכרת 'נפלאות':

למה פסיחה על שתי הסעיפים יותר גרועה מעבודה זרה? ■ ■

איך מבטלים את הספק ומתגברים על היאוש? ■ ■

[מתוך שיעור: עד מתי אתם מוסחים?]

מי "חכם לב" באמת? על מלאכת-יד, הלכה למעשה ■ ■

וחכמה נשית.

[מתוך שיעור: "ויבאו ויעשו"]

מה משמעותם של שלשת רכיבי הגיור? ■ ■

מה ההבדל בין גיור בזמן בית המקדש לגיור בזמן הזה? ■ ■

[מתוך שיעור: גיור בזמן הזה]

חפשו את חוברת נפלאות בבית הכנסת שלכם! לא מצאתם?

מעוניינים להפיץ את חוברות נפלאות
 המודפסות במקום מגוריכם?
bit.ly/form-ge
itiel@pnimi.org.il | 4295164-052

לקבלת חוברת נפלאות בדוא"ל:
bit.ly/news_niflaot
 *K1T : itiel@pnimi.org.il

